

длъжны, ако са поиска туй, да удостовѣрѣтъ съ кѣтва, че не дължатъ вече нищо; а наслѣдниците или тѣхныѣ преемници (онѣзи, които иматъ правдини), че сж добрѣ увѣрени защо вече нищо не са дължи.

*Допълнително постановление на предидущия
146-ия членъ.*

Опредѣленитѣ въ този членъ са приспособяватъ на пълно и върху отворенитѣ бонове (*).

(*) ВЕЗЫРСКА ЗАПОВѢДЬ

До Императорското Министерство на Търговията, за горнята
притурка на 146-ия членъ.

(17 Джелмазі-л-Еввелъ 1,287 — 2 Августъ 1,870 л.).

Като са възложи на Държавния Свѣтъ писмото, чрезъ което Ваше Превзходителство показва че е нужно да са распространи и на отворенитѣ бонове постановленіето на 146-ия членъ отъ Търговския Законъ, който опредѣля пет-годишно изсрочване (отъ времето на протеста), на тжжсбытъ за мѣнителници, и за издаваемитѣ отъ банкери на заповѣдъ записки, тозъ Свѣтъ размысли че изсрочването на тжжсбытъ за мѣнителницитѣ и за запискитѣ са е узаконило за по-скоро то свършване и обезпеченіе на търговскитѣ дѣла, произходяще отъ преимущественното положеніе, въ което законътъ полага търговскитѣ записки въ сравненіе съ обыкновеннитѣ записки, и че отворенитѣ бонове обыкновенно са считатъ като кайметата, предпочтаемы еще по-вече отъ мѣнителницитѣ и отъ запискитѣ що сж на заповѣдъ; но понеже въ Търговския Законъ ясно и опредѣлително не са разясняватъ тѣхнитѣ постановленія, еще и защото съкога са намѣрватъ въ кржгообращеніе и получватъ общо довѣріе при търговцитѣ по цѣлата Османска Имперія; понеже тѣ са